
Program I praktiken: Francesco Jodice

SEMINARIUM

6 mars 2008 kl. 9.00–17.00
Förnamlan krävs (se nedan). Antalet platser är begränsat till 25 personer.

Seminarier är en del i skapandet av *Stockholm Citytellers*. En interdisciplinär grupp med bl.a. en arkitekt, en sociolog, en kulturgeograf och en socialgeograf medverkar i en diskussion kring olika frågor med anknytning till Jodices undersökande arbete.

VISNING OCH FÖRELÄSNING

6 mars 2008 kl. 18.00–ca 20.30
Visning av *São Paulo Citytellers* och öppen föreläsning av Francesco Jodice.

Efter visningen av verket *São Paulo Citytellers* ger Francesco Jodice en föreläsning om sin verksamhet, vilket följs av ett samtal med Ana Dzokic och Marc Neelen från Stealth.unlimited*

Bar. Fri entré.

Plats:
Iaspis projektateljé,
Maria Skolgata 83, Stockholm

Förnamlan till seminariet:
E-mail: info@iaspis.com
Tel: 08-506 550 51/77
www.iaspis.com

*Stealth.unlimited består av arkitekterna Ana Dzokic och Marc Neelen samt flygingenjören Mario Campanella med bas i Rotterdam. Gruppen arbetar med frågor om tids- och informationsbaserade strategier i arkitektur, stadsplanering och kulturbaserade projekt. Ana Dzokic och Marc Neelen är stipendiater på Iaspis under 2008.

Iaspis är ett svenskt utbytesprogram med uppgift att skapa dialog mellan konstnärer i Sverige och den internationella samtidskonstscenen. Iaspis verksamhet omfattar ett internationellt ateljéprogram i Sverige, stöd för utställningar och arbetsvistelser i utlandet för konstnärer som är verksamma i Sverige, samt en publik verksamhet med föreläsningar, utställningar och publikationer. Iaspis är Bildkonstnärstodens internationella program och därmed en del av den statliga myndigheten Konstnärsnämnden.

Iaspis har sedan september 2007 börjat utveckla sin verksamhet inom formområdet, design, konsthandverk och arkitektur. Detta är en utveckling av Craft in Dialogue, ett treårigt sättiltprojekt till Iaspis, initierat av Konstnärsnämnden 2003.

Magnus Ericson, projektledare och Sara Teleman, projektkoordinator har uppdraget att, i samråd med Iaspis direktör, utveckla och driva denna nya verksamhet.

Programme In practice: Francesco Jodice

SEMINAR

6 March 2008 at 9 pm–6 am
Pre-booking is required (see below).
Capacity: 25 people.

The seminar is part of the creation of *Stockholm Citytellers*. An interdisciplinary group of architects, sociologists and culture geographers among others, participate in a discussion on issues related to the explorative work of Jodice.

SCREENING AND LECTURE

6 March 2008 at 6–8.30 am
Screening of *São Paulo Citytellers* and an open lecture by Francesco Jodice.

After the screening of *São Paulo Citytellers*, Francesco Jodice will give a lecture on his work, followed by a discussion with Ana Dzokic and Marc Neelen of Stealth.unlimited*

Bar. Free admission.

Location:
The Iaspis Project Studio,
Maria Skolgata 83, Stockholm

Pre-booking for the seminar:
E-mail: info@iaspis.com
Tel: +46-(0)8-506 550 51/77
www.iaspis.com

*Stealth.unlimited comprises architects, Ana Dzokic and Marc Neelen, as well as aeronautic engineer, Mario Campanella, based in Rotterdam. The group works with issues of time and information based strategies in architecture, city planning and culture based projects. Ana Dzokic and Marc Neelen are artists in residence at Iaspis in 2008.

Iaspis is a Swedish exchange programme whose main purpose is to promote dialogue between visual artists in Sweden and the international contemporary art scene. Iaspis encompasses an international studio programme in Sweden, a support structure for exhibitions and residences abroad for Swedish-based artists, and a programme of seminars, exhibitions and publications. Iaspis is the international programme of the Visual Arts Fund, a branch of the government agency, the Swedish Arts Grants Committee.

Since September 2007, Iaspis has been expanding its activities in the design field, encompassing applied art, crafts, design and architecture. This programme has developed out of Craft in Dialogue, a three-year project initiated by the Arts Grants Committee in 2003 and realised within Iaspis.

Project Manager Magnus Ericson and Project Coordinator Sara Teleman have been specifically assigned to pursue and develop this area of Iaspis activity in consultation with the director.

“En bra stad har MÖTES-PLATSER där det inte kostar pengar att vara. Som ALLA har tillgång till och som inte är ÖVERVAKADE.”

A good city has meeting places where you don't have to spend money all the time, open for everyone, without surveillance.

IASPIS

I praktiken: Francesco Jodice

***I praktiken:** är en del av Iaspis program-verksamhet inom formområdet där vi i en serie presentationer belyser olika aspekter av konstnärlig praktik. Med syfte att skapa ett tvärdisciplinärt forum för diskussion och kunskapsutbyte kommer vi att lyfta fram och diskutera förhållningssätt och metoder hämtade från olika discipliner och sammanhang.*

Francesco Jodice, 2007, Sao Paulo, Brasilien.

I praktiken: Francesco Jodice är producerat av Magnus Ericson och Robert Stasinski, Iaspis, i samarbete med curator Cecilia Anderson. Intervju: Cecilia Andersson Översättning: Hans Olsson Grafisk design och koncept: Johanna Lewengard Assistent: Sara Kaaman Bild: *São Paulo Citytellers*, © Galeria Marta Cervera *São Paulo Citytellers* visas i utställningen *On Cities* på Arkitekturmuseet, 4 mars – 4 maj 2008.

Francesco Jodice, 2007, Sao Paulo, Brasilien.

Den första presentationen omfattar ett seminarium och en föreläsning med fokus på den italienske konstnären och arkitekten Francesco Jodice och hans projekt *Citytellers*, ett forskningsprojekt som beskriver det samtida stadsförändringsfenomenet. Forskningen bedrivs på olika nivåer med ett interdisciplinärt angreppssätt och riktar in sig på stadsmiljön en projektion av människors önskningar. Citytellers är både ett konstverk och ett tv-format. Det producerades ursprungligen för 2006 års São Paulo-biennial. Francesco Jodice arbetar nu med en serie projekt som handlar om Los Angeles och Stockholm. Han är stipendiat på Iaspis under sommaren 2008 och kommer då att arbeta vidare med *Stockholm Citytellers* som är planerat att presenteras under hösten 2008.

Francesco Jodice (född i Neapel 1967) är en

Francesco Jodice, 2007, Sao Paulo, Brasilien.

CA: Det främsta skälet till att städerna växer är massflykten från fattigdomen på landsbygden. Och detta leder till frågor om hur vi definierar rikedom när det enda vi kan mäta är materiella tillgångar. Spelet Scenario som du utvecklade tillsammans med gruppen Zapruder handlar om det här. Kan du förklara lite om spelet och hur man spelar det?

FJ: I praktiken är *Scenario* ett spel som syftar till att skapa en ständig växande karta över modifierade landskap. Den tar formen av ett brädspel med spelplåsar. Spelarna har tillgång en uppsättning ”förändringsfaktorer”. Dessa placeras horisontellt vid världskartans nedre del. Varje spelare tar de faktorer som han eller hon anser vara betydelsefulla och placerar dem på kartan för att visualisera personlig kunskap om och specifika förhållanden till vissa geografiska platser. Spelet är ett gränssnitt för att skapa nya geopolitiska scenarier och ett grundläggande verktyg för att omsätta tankar i bilder. Det är en bild av den politiska världens komplexa strukturer som vi inte passivt underkastar oss utan tar aktiv del i. Den förändras av spelarnas övertygelser vilket innebär att deltagarna i projektet kan projicera sina åsikter och ambitioner om framtidens världsscenario på en karta. Att spela *Scenario* ”på allvar” är en oxymoron, vilket förklarar både dess struktur och dess användning.

CA: Du nämnde tidigare i samband med Citytellers att du vill fungera som en inbjuden gäst i olika sociala sammanhang och att du använder tv för att distribuera konst. Det låter som en mycket intressant inställning. Det är kanske också en strategi för dig att manipulera de dominerande värderingarnas ekonomi?

FJ: Det som upptar mig alltmer är att bygga verkliga ”kommunikationskorridorer” i min konst. Bra konstnärer har alltid fullständig kontroll över integriteten i sina verks innehåll, men ibland tappar de kontrollen när projekten styrs in i konstsystemet. Ta till exempel filmen som jag gjorde, *São Paulo Citytellers*. Den handlar om olika aspekter av och förutsättningar för livet för São Paulos 18 miljoner invånare. Om jag visar det här verket i ett galleri så ”används” det av högst 500 personer. Det här är en paradox anser jag. På senare tid har jag börjat tänka att det sätt på vilket jag visar mina projekt för folk, det vill säga alla och inte bara en utvald konstpublik, är en del av teorin för min forskning, och därför en väsentlig del av konstverket självt.

CA: Ja, jag minns att du uttryckte oro över projekt som enligt dig inte betyder någonting om de bara stannar inom konstsystemet. Den svåra frågan, som du sa, är hur man presenterar konstverk för en publik utanför de etablera-

konstnär och arkitekt som för närvarande bor och arbetar i Milano. 1995 började han arbeta med fotografi, film, kartor och texter. 2000 var han med och grundade Multiplicity, ett internationellt nätverk av konstnärer och arkitekter som bedriver territoriella undersökningar. Multiplicity har producerat projekt som: *Tokyo Voids*, *USE: Uncertain States of Europe*, *Solid Sea*, *Road Map*, och *Border Device(s)*. 2004 var han med och grundade Zapruder, ett kollektiv baserat i Milano som bedriver forskning på områden som konst och internationella relationer, geopolitik, informationsteknik, filmskapande och journalistik. Sedan 2004 är han professor i ”den tekniska bildens teori och praktik” på institutionen för design och konst vid universitetet i Bolzano i Italien.

Utställningar i urval: 27:e São Paulo-biennalen, *How to live together*, Brasilien, 2006; Tate Modern, *Global Cities*, London, 2007; Fondazione Teseco, *Cities from Below*, Pisa, 2007; Documenta 11, Kassel, 2002

Intervju

Cecilia Andersson: *Kan du berätta lite om din bakgrund?*

Francesco Jodice: Jag tror inte att jag har en ”vanlig” konstnärsbakgrund, om det nu finns någon sådan. Jag började väldigt sent, tog examen som arkitekt (stadsplanering) i min hemstad Neapel när jag var 29, men jag har aldrig riktigt jobbat som arkitekt. Jag började med fotografi när jag var 29 men har aldrig studerat teori eller praktik, varken i fotografi eller i konst, fast jag hade en stor fördel: min far, Mimmo Jodice, är fotograf. På sätt och vis fick jag lära mig att noggrant iaktta saker. När jag var ung var jag väldigt involverad i den amerikanska seriekulturen (Stan Lee, Jack Kirby, och senare Frank Miller, etc.) och i mainstreamfilmen (John Carpenter och William Friedkin från USA och Takeshi Mike, Takeshi Kitano och andra från Fjärran östern). Jag har alltså ingen traditionell konstbakgrund. Med utgångspunkt i populärkulturen började jag applicera mina influenser på den urbana och sociala fotografin. Senare började jag arbeta med kartor, installation och film. Jag är också intresserad av samarbetsprojekt, vilket var en anledning till att jag var med och grundade Multiplicity 2000.

CA: Vad är konst i dag, enligt dig?

FJ: Jag kan inte fokusera på vad jag anser konsten vara i dag. Jag får ingen bild av det i huvudet. Men det jag kan säga är att

Francesco Jodice, 2007, Sao Paulo, Brasilien.

de konstkanalerna utan att tappa den konstnärliga kontrollen. Jag antar att det handlar om hur man definierar sin publik och vilka man vill nå.

FJ: Ja, du har rätt, men det leder även till en annan fråga: Vad är ett konstverk i dag och vad är inte det? När jag för flera år sen började göra dokumentärer sa folk att det inte var videokonst och därför inte konst överhuvudtaget. I dag håller åentligen de flesta med om att en dokumentär kan vara konst, men när jag för över det från museet till televisionen så blir de misstänksamma igen. Alltså är alla ganska förvirrade över vad konst är, vilka språk som hör till konsten och var konsten kan placeras utan att förlora sina egenskaper. Ur mitt perspektiv är konst en nödvändighet – ett tvingande behov av att undersöka vår verklighet och dela iakttagelserna med alla oavsett hur långt bort eller annorlunda de är. För att göra det fungerar alla material, språk och platser, för min del.

CA: Ditt sätt att förhålla dig till dem som du vill nå har tydligen mycket att göra med din metodologi. I den här frågan betraktar jag dig som något av en expert – du bygger upp din egen metodologi beroende på de olika projekten, om jag förstått det rätt. Har du till viss del själv blivit metodologi?

FJ: Jag tror att det här började med nätverket Multiplicity som jag startade tillsammans med Stefano Boeri och andra forskare 2000. Vi var alla mycket intresserade av frågan hur man förverkligar sina idéer i ett oberoende fält mellan konsten och arkitekturen. Vi ville inte bli kategoriserade, vi ville ha friheten att skapa våra egna strategier för att bygga nya forskningsinstrument. Det beror kanske också på att man inte lägger särskilt mycket offentliga medel på samtidskonsten i Italien, så antingen går man ihop med privata stiftelser och gallerier eller så får man skapa sina egna strategier för att se till att ens forskning inte blir för tandlös. Ja, jag anser att jag fortfarande vill verka i ett oberoende fält och vara en oberoende konstnär. Det är därför metodologin fortfarande är så viktig för mig.

CA: Jag utläser av dina kommentarer att samhället ofta inte har adekvata verktyg för att förhålla sig till och hantera den hastighet med vilken verkligheten förändras. Du tycks kunna iaktta saker ur olika synvinklar och på så sätt upptäcker du inte bara nya uppgifter för dig själv utan du upptäcker även nya sätt att med hjälp av ditt eget unika språk visualisera resultaten av dina arbeten. Hur sätter du fokus på det du vill kommunicera, eller den poetiska kvaliteten som du strävar efter att framföra?

FJ: Paul Virilio sa en gång att vi är extremt duktiga på att förstå vilka delar av

jag är intresserad av de sociala och politiska aspekterna av dagens konst. Politisk konst är för mig konst som kan användas som redskap för att undersöka samhällsförändrande processer och så småningom bli delaktig i sådana förändringar. I mina projekt försöker jag alstra kunskap genom forskning och visa på alternativa sätt att förändra samhället. Nej, jag har ingen klar uppfattning om vad konsten är i dag, men ändå tror jag att jag dagligen integrerar det i min praktik. Konsten förändras så snabbt: språk, sammanhang, innehåll, och framförallt arbetsstrategier. Vi måste vänja oss vid konst som görs utifrån olika formella kriterier och som ofta ägnar rum på obekanta platser.

CA:Tror du att konsten är användbar?

FJ: Svår fråga. Jag tror inte att alla är överens om att konsten bör vara ”användbar”. Personligen anser jag att det bör vara så, men det finns många inom konstområdet som anser att konsten främst handlar om njutning, skönhet, känslor, kreativitet och att konsten inte har några, eller väldigt få, sociala och politiska konsekvenser. Jag respekterar och förstår detta förhållningssätt även om jag är intresserad av konst som ett politiskt redskap, både i termer av innehåll och formella former. Jag har blivit alltmer intresserad av att utforma min konst så att den fungerar som en inbjuden gäst i besvärliga sociala sammanhang. Ett exempel är *Citytellers*-projektet, en serie dokumentärfilmer om städer som visas samtidigt i ett museum och på tv. I det sammanhanget är tv involverad som en modern förlängning av det traditionella konstrummet. Man kan säga att jag använder tv för att nå människor som man annars inte skulle nå i ett traditionellt konstsammanhang. Ur den synvinkeln är *Citytellers*-projektets form lika viktig som dess innehåll.

CA: Om vi fortsätter på temat städer – ett sammanhang där du har gjort många av dina verk – vad är det med storstäder som särskilt fångar din uppmärksamhet?

FJ: I början av 1900-talet bodde bara 2% av världens befolkning i städer. I dag lever över 50% i städer. Det jag är intresserad av är inte så mycket städer som denna ohejdbara folkvandring. Den sociala forskningingen förändras också. För trodde vi att folk flyttade till städer för att det var lättare att få arbete där. I dag flyttar folk till stadsmiljöer som man knappast kan betrakta som rika, som Lagos, Manila, Lima. Någoting har förändrats i den sociala och ekonomiska dynamiken och ibland tror jag att vi västerlänningar inte är medvetna om vad som verkligen håller på att hända.

Francesco Jodice, 2007, Sao Paulo, Brasilien.

CA: Menar du att projektets struktur är lika viktig som projektet självt?

Francesco Jodice, 2007, Sao Paulo, Brasilien.

verkligheten vi förlorar när en massiv social förändring äger rum. Men vi är inte lika skickliga på att förutspå resultatet av förändringen. Jag försöker fokusera på hur samhället förändras och vilka språk jag använder för att tala om det. Detta är vad jag i stort sett skulle kalla för ”poetik”. Jag är övertygad om att estetiken är en konsekvens av funktionen, av innebörden.

CA: Menar du att projektets struktur är lika viktig som projektet självt?

FJ: På sätt och vis. Det är strukturen, projektet och processen som för projektet till dess ”användare”. Jag tror att alla dessa faser är en och samma sak, och jag betraktar konstprocessen från första idén till slutresultatet, då verket installeras, som en enhet. Jag kan till och med påstå att jag inte ser några avbrott mellan tänkandet, skapandet och installerandet av projektet. Dessutom försöker jag alltid ställa mig i betraktarens skor under dessa faser. Det är viktigt för mig hur andra kommer att betrakta mitt projekt. Jag vill att de ska känna sig delaktiga i det.

CA: Vill du säga något om dina aktuella projekt?

FJ: Jag arbetar på en fortsättning av *Citytellers* och 2008 ska jag filma och redigera både en Stockholms- och en Los Angeles-version. Det här är mycket långsamma processer, vilket jag gillar. Jag håller också på att avsluta en bok om förhållandet mellan Camorra och samhället i Neapel. Camorra är den lokala maffian i min hemstad Neapel. Det är en bok som består av material som fotografiska kartböcker, intervjuer och kartor. Bokens kärna kommer att presentera resultatet av en resa som jag ska göra med andra forskare genom de områden och samhällen som är inblandade i det här fenomenet.

-

Citatet på andra sidan är hämtat från intervjuer som tidskriften Gringo gjort på uppdrag av RTK (regionplane- och trafikkontoret) i processen med en ny utvecklingsplan för Stockholmsregionen (RUF5 2010). Frågorna gällde Stockholmsregionens styrka och varumärke i ett 40-årigt framtidssperspektiv, tankar kring RTKs framtagna visionsmål och idéer för att engagera folk i Stockholmsregionen i framtiden. Alla intervjuade personer är mellan 15–30 år och bor i Stockholmsregionen.

6 MARS 2008

In practice: Francesco Jodice

Francesco Jodice, 2007, Sao Paulo, Brasilien.

***In Practice:** is part of Iaspis's programme in the field of applied arts, where we put the focus on different aspects of the artistic practice in a series of presentations. With the aim of creating an interdisciplinary forum for discussions and exchange of knowledge, we will highlight and discuss approaches and methods in various disciplines and contexts.*

Francesco Jodice, 2007, Sao Paulo, Brasilien.

In Practice: Francesco Jodice is produced by Magnus Ericson and Robert Stasinski, Iaspis, in collaboration with curator Cecilia Anderson. Interview: Cecilia Andersson Translation: Hans Olsson Graphic design and concept: Johanna Lewengard Assistant: Sara Kaaman Image: *São Paulo Citytellers*, © Galeria Marta Cervera *São Paulo Citytellers* will be screened as part of the exhibition *On Cities* at Arkitekturmuseet, 4 March – 4 May 2008.

Francesco Jodice, 2007, Sao Paulo, Brasilien.

The first presentation comprises a seminar and a lecture by the Italian artist and architect, Francesco Jodice whose research project *Citytellers* describes the contemporary phenomenon of urban transformation. On multiple levels and with an interdisciplinary approach, it explores the urban landscape as the projection of people's desires. Originally produced for the 2006 São Paulo Biennial, *Citytellers* is an art work as well as a TV format. At present, Francesco Jodice is working on a series of projects which includes Los Angeles and Stockholm. He is an artist in residence at Iaspis in the summer of 2008, during which time he will continue his work on *Stockholm Citytellers*, which is due be released in the autumn of 2008.

Francesco Jodice, 2007, Sao Paulo, Brasilien.

CA: In your opinion, what is art of today?

FJ: I could never focus on what I think art is today. It seems I cannot make a proper image of that in my mind. What I can tell you, though, is that I am interested in the social and political attitudes of art today. Political art signifies to me art that can be used as a tool that is able to investigate processes of civil transformation and eventually get involved in such transformations. In my projects I try to produce research for knowledge and to give evidence to alternative ways of social modifications. No, I haven't got any precise idea of what art is today, but still I think I am daily integrating it into my practice. Art is changing so fast: languages, contexts, contents and especially strategies for working. We have to get used to art that is born out of different formal aspects and that will often take place in unfamiliar places.

Francesco Jodice, 2007, Sao Paulo, Brasilien.

CA: Yes, I remember you expressed a concern about projects that, in your opinion, would not add up to anything if all they did was to remain within the art system. The tricky question, as you mention, is how to transfer an artwork to an audience outside the established art channels and still have artistic control over it. I guess it has to do with how you define your audience and who you want to address.

FJ: Yes, you are right, but it also leads us to another question: What is an artwork today and what is not? When I started making documentaries years ago there were people telling me that these works were not video art, therefore not art at all. Today most people finally agree that a documentary might be art, but when I move it from the museum into the television medium they get suspicious again. So we are all very confused about what art is, which languages belong to art, where art can be placed to maintain its properties. From my point of view art is a necessity, the necessity to investigate the reality we belong to and share this perception with everyone as distant or different as they might be. To do this, any material, language or place is good to me.

CA: Apparently your way of relating to the people you want to reach has a lot to do with methodology. In that, I see you as a bit of an expert – you build your own methodology depending on each project, if I understand correctly? Have you, to a certain extent, become methodology yourself?

FJ: I think it started with the Multiplicity network that I co-founded with Stefano Boeri and other researchers in 2000. We were all very concerned about how to process our ideas in an independent area in between art and architecture. We didn't want to be categorised; we wanted to be free to make our own strategies in order to build new tools for research. Maybe it also depends on the fact that in Italy there is a lack of public money invested in contemporary art, so either you hand yourself over to private foundations or galleries, or you have to make your own strategies to prevent your research from getting too ”mild”. Yes, I think that I still like to belong to an independent area and be an independent artist. That is why I am still so concerned about methodology.

CA: I construe from your comments that today, society often does not possess adequate tools in order to relate and engage with the pace of changing realities. You seem able to observe things from various points of views, and in this you actually invent not only new jobs for yourself, you also invent ways to visualise the results of your jobs in your own and unique language. How do you

Francesco Jodice (born in Naples in 1967) is an artist and architect currently living and working in Milan. In 1995 he started to work with photography, film, maps and texts. In 2000 he co-founded Multiplicity, “an agency of territorial investigation”, an international network of artists and architects. Multiplicity has produced projects such as: *Tokyo Voids*, *USE: Uncertain States of Europe*, *Solid Sea*, *Road Map*, and *Border Device(s)*. In 2004 he co-founded Zapruder, a collective based in Milan that carry out research in different fields, ranging from art to international relations, geopolitics, information technology, film making and journalism. Since 2004 he is Professor of the Theory and Practice of the Technological Image at the Faculty of Design and Art, University of Bolzano, Italy.

Selected exhibitions: 27a Biennal de São Paulo, *How to live together*, Brazil, 2006; Tate Modern, *Global Cities*, London, UK, 2007; Fondazione Teseco, *Cities from Below*, Pisa, Italy, 2007; Documenta 11, Kassel, Germany, 2002

Interview

Cecilia Andersson: *Please give a brief background to yourself.*

Francesco Jodice:

I don't think I have a “usual” artist background, if there's one. I started very late, graduated as an architect (urban planning) in my city of birth, Napoli, when I was 29. I never really worked as an architect. I started to practice photography when I was 29, never studied theory or practice, neither of photography nor of art, but I had a great advantage: my father, Mimmo Jodice, is a photograpHER himself. In a way I was taught to observe things with care. When I was younger I was very much involved in the American comics culture (Stan Lee, Jack Kirby, and later Frank Miller, etc.) and in mainstream cinema (John Carpenter, William Friedkin of the U.S. and Takeshi Mike, Takeshi Kitano, and others from the Far East). So I don't really have an arts background in a traditional sense. Mainly, with a base in these popular cultures I started to apply my influences on urban and social photography. I later started to work with maps, installations and films. I also have a disposition for collaborative works which in 2000 led me to become one of the founding members of Multiplicity.

CA: In your opinion, what is art of today?

Francesco Jodice, 2007, Sao Paulo, Brasilien.

CA: Yes, I remember you expressed a concern about projects that, in your opinion, would not add up to anything if all they did was to remain within the art system. The tricky question, as you mention, is how to transfer an artwork to an audience outside the established art channels and still have artistic control over it. I guess it has to do with how you define your audience and who you want to address.

FJ: Yes, you are right, but it also leads us to another question: What is an artwork today and what is not? When I started making documentaries years ago there were people telling me that these works were not video art, therefore not art at all. Today most people finally agree that a documentary might be art, but when I move it from the museum into the television medium they get suspicious again. So we are all very confused about what art is, which languages belong to art, where art can be placed to maintain its properties. From my point of view art is a necessity, the necessity to investigate the reality we belong to and share this perception with everyone as distant or different as they might be. To do this, any material, language or place is good to me.

CA: Apparently your way of relating to the people you want to reach has a lot to do with methodology. In that, I see you as a bit of an expert – you build your own methodology depending on each project, if I understand correctly? Have you, to a certain extent, become methodology yourself?

FJ: I think it started with the Multiplicity network that I co-founded with Stefano Boeri and other researchers in 2000. We were all very concerned about how to process our ideas in an independent area in between art and architecture. We didn't want to be categorised; we wanted to be free to make our own strategies in order to build new tools for research. Maybe it also depends on the fact that in Italy there is a lack of public money invested in contemporary art, so either you hand yourself over to private foundations or galleries, or you have to make your own strategies to prevent your research from getting too ”mild”. Yes, I think that I still like to belong to an independent area and be an independent artist. That is why I am still so concerned about methodology.

CA: I construe from your comments that today, society often does not possess adequate tools in order to relate and engage with the pace of changing realities. You seem able to observe things from various points of views, and in this you actually invent not only new jobs for yourself, you also invent ways to visualise the results of your jobs in your own and unique language. How do you

FJ: I could never focus on what I think art is today. It seems I cannot make a proper image of that in my mind. What I can tell you, though, is that I am interested in the social and political attitudes of art today. Political art signifies to me art that can be used as a tool that is able to investigate processes of civil transformation and eventually get involved in such transformations. In my projects I try to produce research for knowledge and to give evidence to alternative ways of social modifications. No, I haven't got any precise idea of what art is today, but still I think I am daily integrating it into my practice. Art is changing so fast: languages, contexts, contents and especially strategies for working. We have to get used to art that is born out of different formal aspects and that will often take place in unfamiliar places.

CA: Do you think that art is useful?

FJ: Difficult question, I don't think we all agree that art should be “useful”. Personally I believe it should be this way, but there are many people in the field that think that art deals mainly with pleasure, beauty, emotions, creativity and that art has no, or very little, social and political implications. I respect and understand this position even though I am interested in art as a political tool, both in terms of content and formal shape. And I am getting more and more interested in shaping my own art in order to act as an uninvited guest in different social contexts. One example is the *Citytellers* project, a series of docu-films on cities, where the film is shown simultaneously in a museum and on television. On this occasion television is involved as a modern prosthesis of the traditional art space. You could say that I use the television system in order to reach people that would otherwise not be reached in a more traditional art context. From this point of view the actual form for the *Citytellers* project is equally important as its content.

Francesco Jodice, 2007, Sao Paulo, Brasilien.

CA: Continuing on the topic of cities – a context in which you have made many of your works – what is it with large cities that especially captures your attention?

FJ: At the start of the 20th century only 2% of the world's population lived in cities. Today more than 50% live in cities. More than cities, I am interested in investigating the reasons for this unstoppable human exodus. The social Diaspora is also changing. We used to think that people moved to cities because it was easier to make a living there. Today people move to urban environments that we would hardly define as rich, such as Lagos, Manila, Lima. Something has changed here

Francesco Jodice, 2007, Sao Paulo, Brasilien.

shape the focus of what it is you wish to communicate? Or the poetic quality you aim to convey?

FJ: Paul Virilio once said that we are extremely capable of understanding which parts of reality we lose when a massive change takes place in society. But we are not equally able to predict the outcome of that change. I try to focus on how society is changing and what languages to use in order to talk about this. And this is more or less what I would call “poetics”. I am convinced that the aesthetic is a consequence of the function, of the meanings.

CA: By this you are saying that the structure of the project is equally important as the project itself?

FJ: In a way. It is the structure, the project and the process that bring the project to its “users”. I think that all these phases are one, and I think of the art-process from the first conception until the very end, until the work is installed, as a single body. But going further I would say that I perceive no interruption in between the thinking, the making and the installation of the project. Also, I always try to assume the point of view of the spectator during all these phases. I am equally concerned with what view other people will have of a project. I want them to feel engaged with it.

CA: Would you like to say something about your current projects?

FJ: I am working on the continuation of *Citytellers* and in 2008 I will film and edit both a Stockholm and a Los Angeles version. These are very slow processes and I like it for that reason. I am also finishing a book on the relationships between the Camorra and society in Napoli. The Camorra is the name of the local mafia in Napoli, the city where I was born. It is a book made up of different materials, ranging from photographic atlases, interviews and maps. The actual core of the book will present the results of a road trip I will be doing together with other researchers through the territories and the communities involved in this phenomenon.

-

The quotations on the other side are from interviews conducted by Gringo magazine on behalf of The Office of Regional Planning and Urban Transportation (RTK) within the process of the Regional Development Plan 2001 (RUF5 2001) for the Stockholm region. The questions concerned the Stockholm region's strength and brand in a 40-year perspective, thoughts about RTK's visions and ideas for how to make people take an active part in the future of the Stockholm region. All interviewees were aged between 15 to 30 years and live in the Stockholm region.